

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 376/2021-37

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a zo sudcov Miroslava Duriša a Ladislava Duditša (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov **1) ARTRA s. r. o.**, Námestie slobody 69, Oslany, IČO 31 594 689, **2) ČECHOVO, s. r. o.**, Námestie slobody 39, Sabinov, IČO 46 186 484, **3) JANOLI, s. r. o.**, Uzovce 26, IČO 36 515 507, **4) JASTA Slovakia, s. r. o.**, Orechová 5, Prešov, IČO 36 491 799, **5) Ing. Jaroslav Marinica – MARINI**, Malinová 20, Prešov, IČO 37 533 924, zastúpených **URBAN STEINECKER GAŠPEREC BOŠANSKÝ, s. r. o.**, advokátskou kanceláriou, Havlíčkova 16, Bratislava, IČO 47 244 895, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Ondrej Urban, MBA, proti postupu Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Sa 20/2019 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 7. júna 2021 domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní sp. zn. 8 Sa 20/2019 (ďalej len „napadnuté konanie“). Sťažovatelia ďalej navrhujú, aby ústavný súd prikázal krajskému súdu konať bez zbytočných prietahov v napadnutom konaní. Zároveň žiadajú, aby ústavný súd priznal každému z nich finančné zadosťučinenie v sume 1 500 eur a náhradu trov konania v sume 2 174,98 eur.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovatelia sa správnou žalobou doručenou krajskému súdu 28. marca 2019 proti Protimonopolnému úradu Slovenskej republiky (ďalej len „PMÚ SR“) ako žalovanému domáhajú ochrany pred iným zásahom PMÚ SR ako orgánu verejnej

správy, ku ktorému došlo v súvislosti s realizáciou oprávnení vykonaných PMÚ SR v konaní vedenom pod sp. zn. 0009/OKT/2017. Sťažovatelia zároveň žiadali aj o priznanie odkladného účinku žaloby.

3. Sťažovatelia v správnej žalobe namietajú nezákonnosť zásahu PMÚ SR, a tým i nezákonnosť dôkazov, ktoré PMÚ SR získal týmto zásahom od Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, ktorými sú verejne neprístupné informácie o IP adresách uchádzačov vo verejných obstarávaníach, z ktorých sa mali prihlasovať do jednotlivých zákaziek v podobe tzv. prevádzkových a lokalizačných údajov, ktoré sa stali zásadným, avšak podľa sťažovateľov nezákonne získaným dôkazom v prebiehajúcom správnom konaní. Prebiehajúce správne konanie vedené PMÚ SR sa týka dohody obmedzujúcej súťaž podľa § 4 ods. 1 v spojení s § 4 ods. 4 písm. a), c) a f) zákona č. 136/2001 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 347/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov medzi sťažovateľmi a [REDAKOVANÉ]. V tomto správnom konaní vydal PMÚ SR 5. decembra 2019 rozhodnutie, v ktorom vyslovil, že konanie sťažovateľov a [REDAKOVANÉ], je zakázanou dohodou obmedzujúcou hospodársku súťaž, uložil im pokuty vo výške od 8 621 eur do 944 517 eur a zakázal im účasť na verejnom obstarávaní, v obchodnej verejnej súťaži alebo inej obdobnej súťaži po dobu troch rokov od právoplatnosti konečného rozhodnutia.

4. Správne konanie bolo neskôr vedené pred druhostupňovým rozkladným správnym orgánom (Radou PMÚ SR), pričom Rada PMÚ SR bola viazaná lehotou na právoplatné rozhodnutie vo veci samej, ktorá mala uplynúť najneskôr 6. júna 2021. Vzhľadom na to, že Rada PMÚ SR sťažovateľov vyzvala na vyjadrenie, a to 30. októbra 2020, sťažovatelia očakávali vydanie rozhodnutia začiatkom roku 2021. Sťažovatelia zároveň túto skutočnosť oznámili aj krajskému súdu. Rada PMÚ SR vydala druhostupňové rozhodnutie 19. mája 2021, ktoré bolo sťažovateľom doručené 31. mája 2021.

5. Rozhodnutie o správnej žalobe o tom, či tento iný zásah PMÚ SR bol nezákonný, je nosnou a kľúčovou otázkou a má podstatný význam pre už uvedené správne konanie vedené pred PMÚ SR a bude rozhodné pre posúdenie, či PMÚ SR môže v konaní nakladať s takto získanými informáciami. Vzhľadom na to považujú sťažovatelia vyriešenie daného sporu za extrémne dôležité.

6. V napadnutom konaní sťažovatelia podali viaceré podania súvisiace s urýchlením rozhodnutia vo veci, a to žiadosti o urgentné vybavenie veci, ako aj sťažnosti na prieťahy v konaní podľa § 62 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“). Sťažovatelia poukazujú na to, že ich sťažnosti boli už dvakrát vyhodnotené ako dôvodné.

II.

Argumentácia sťažovateľov

7. Sťažovatelia v ústavnej sťažnosti rozsiahlo uvádzajú, v čom spočíva naplnenie predpokladov prípustnosti ústavnej sťažnosti a v čom vidia splnenie predpokladov na vyslovenie porušenia práva na prejednanie veci bez zbytočných prieťahov, poukazujúc na judikatúru ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“). K právnej a faktickej zložitosti uvádzajú, že vo vzťahu k predmetu konania ide o bežnú agendu rozhodovacej činnosti súdov, pričom od

podania správnej žaloby do podania ústavnej sťažnosti uplynulo viac ako 24 mesiacov. Tiež uvádzajú, že ani prípadná zložitosť vecí alebo neprimerané množstvo vecí napadnutých konajúcemu súdu ho nezabavujú povinnosti rozhodnúť bez prieťahov. Vo vzťahu k správaniu sťažovateľov uvádzajú, že v konaní sú plne súčinní a prieťahy nemožno pripísať ich správaniu. Niekoľkokrát urgovali súd, aby vo veci urýchlene rozhodol, ich sťažnosti na prieťahy boli vyhodnotené ako dôvodné. K postupu samotného súdu uvádzajú, že kratšie prieťahy nemusia ešte znamenať vyslovenie zbytočných prieťahov, avšak podľa sťažovateľov možno bez pochyb konštatovať, že postupom krajského súdu došlo k zbytočným prieťahom. Sú toho názoru, že ide o konanie, ktoré si vyžaduje osobitnú rýchlosť vzhľadom na charakter sporu, predmet sporu a permanentne trvajúci zásah do základných práv a slobôd. Vo vzťahu k významu sporu pre sťažovateľov uvádzajú, že predmetné konanie má pre nich osobitný význam, pretože ak krajský súd rozhodne, že zásah PMÚ SR je nezákonný, PMÚ SR nebude môcť so získanými v žalobe označenými dôkazmi ďalej nakladať. Tieto dôkazy sú aktuálne súčasťou spisového materiálu v správnom konaní vedenom pred PMÚ SR. V tomto konaní sťažovatelia namietajú, že oprávnenia PMÚ SR boli vykladané extenzívne a PMÚ SR nerešpektoval osobitný režim ochrany informácií spadajúcich pod telekomunikačné tajomstvo podľa § 63 ods. 1 zákona č. 351/2011 Z. z. o elektronickej komunikácii v znení neskorších predpisov.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov osvojil judikatúru ESLP k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98).

9. Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti konštantne vychádza z názoru, že účelom práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia orgánu verejnej moci (napr. II. ÚS 26/95, I. ÚS 76/03, III. ÚS 154/06, II. ÚS 438/2017). Samotným prerokovaním vecí na všeobecnom súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (obdobne III. ÚS 127/03, IV. ÚS 221/04).

10. Ústavný súd sa zameril na preskúmanie opodstatnenosti ústavnej sťažnosti sťažovateľov so zreteľom na svoju doterajšiu rozhodovaciu prax. Pri ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čl. 38 ods. 2 listiny) ústavný súd už v minulosti odmietol ústavnú sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú „vzhľadom na skutočnosť, že celková doba konania pred súdom, ako aj postup zákonného sudcu nesignalizovali reálnu možnosť zbytočných prieťahov, a tým ani porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy“ (II. ÚS 109/03), resp. ak „argumenty v sťažnosti sťažovateľa nepreukázali v čase podania sťažnosti takú intenzitu porušenia označeného základného práva, aby bola sťažnosť prijatá na ďalšie konanie“ (II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04).

11. Sťažovatelia namietajú, že postupom krajského súdu v napadnutom konaní došlo k porušeniu ich v bode 1 označených práv predovšetkým s poukazom na skutočnosť, že ich sťažnosť na prietahy predsedovi krajského súdu bola už dvakrát uznaná ako dôvodná.

12. Zo samotnej ústavnej sťažnosti vyplýva, že ku dňu predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti trvá napadnuté konanie skoro 2 roky a 4 mesiace. Podľa názoru ústavného súdu momentálna dĺžka trvania napadnutého konania krajského súdu je stále v rámci ústavnej akceptovateľnosti, a preto nedošlo k takej intenzite zásahu do práv sťažovateľov zo strany krajského súdu, ktorá by zodpovedala ústavne relevantnému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čl. 38 ods. 2 listiny) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

13. Ústavný súd nemohol nevziať do úvahy aj skutočnosť, že v období od marca 2020 až doteraz je činnosť všeobecných súdov obmedzená opatreniami prijatými v súvislosti s pandémiou koronavírusu SARS-CoV-2 spôsobujúceho chorobu COVID-19. Ide o objektívny faktor mimo sféry krajského súdu.

14. Ústavný súd tiež uvádza, že aj keď sťažnosti na prietahy v napadnutom konaní podľa § 62 zákona o súdoch boli dvakrát vyhodnotené ako dôvodné, to neznamená, že tieto prietahy majú zároveň nevyhnutne aj ústavnoprávny rozmer.

15. Ústavný súd nemôže nespomenúť, že prejednávaná ústavná sťažnosť je už v poradí štvrtá smerujúca proti totožnému konaniu krajského súdu. O bezprostredne predchádzajúcej (v poradí tretej, pozn.) ústavnej sťažnosti sťažovateľov v tej istej veci bolo rozhodnuté uznesením č. k. II. ÚS 244/2021 zo 6. mája 2021, ktoré nadobudlo právoplatnosť 20. mája 2021 (ďalej len „uznesenie ústavného súdu“), ktorým bola ústavná sťažnosť odmietnutá ako zjavne neopodstatnená. V uznesení ústavný súd komplexným spôsobom zhodnotil právnu a skutkovú zložitnosť napadnutého konania, správanie sťažovateľov a postup krajského súdu v napadnutom konaní vrátane významu tejto veci pre sťažovateľov, pričom senát ústavného súdu posudzujúci aktuálnu ústavnú sťažnosť sa s týmto komplexným zhodnotením plne stotožňuje.

16. Sťažovatelia sa opätovne obrátili na ústavný súd v tej istej veci po necelých 3 týždňoch od právoplatnosti uznesenia ústavného súdu a tvrdia, že aj naďalej v napadnutom konaní dochádza k zbytočným prietahom, a tým aj k porušovaniu ich v bode 1 označených práv. Ústavná sťažnosť bola podaná s veľmi krátkym časovým odstupom, čo podľa názoru ústavného súdu hraničí so zneužitím práva. Ústavný súd s poľutovaním konštatuje, že v posudzovanej veci sa nenaplnil úmysel a očakávanie zákonodarcu, ktorý v konaní pred ústavným súdom ustanovil povinnosť zastúpenia účastníka advokátom s nádejou, aby sa zamedzilo bezúčelnému podávaniu ústavných sťažností.

17. Ústavný súd však zároveň pripomína, že v súhrne s doterajším priebehom napadnutého konania prípadná následná nečinnosť krajského súdu alebo prípadná následná neefektívna/nesústredená činnosť krajského súdu by mohla založiť inú kvalitu posudzovania zbytočných prietahov, čo by mohlo mať za následok vyslovenie porušenia v bode 1 označených práv ústavným súdom. V takom prípade by toto rozhodnutie nemalo byť prekážkou prípustnosti opätovného konania pred ústavným súdom a rozhodovania vo veci samej [§ 55 zákona písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom

súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)].

18. Z uvedených dôvodov, vychádzajúc z podstaty a účelu základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy (čl. 38 ods. 2 listiny), ako aj práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľov pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

19. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľov bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o ďalších ich návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. júla 2021

Libor DUEĽA
predseda senátu